

Jeg er en ung pige på 16 år, der aldrig havde troet eller drømt om, at jeg skulle skrive til en brevkasse. Men nu er jeg her altså.

Jeg har i to året været en del af en klike, hvor vi har drukket ret meget, og hvor de andres forældre bare har betalt for rigtig meget alkohol. Jeg er dog blevet temmelig træt af den måde, vi er sammen på, og synes ikke at det er så rart at drikke så meget. Jeg får det faktisk rigtig dårligt af det og bliver nervøs over, hvad der mon sker, når jeg bliver fuld. Jeg er bare bange for at bryde ud af kliquen. Hvad nu hvis jeg står uden venner? De andre i klassen synes, at vi altså pigegruppen, er ret vilde, og vil måske ikke være ven med mig.

Jeg har brug for hjælp til, om jeg skal bryde ud af kliquen og søge at få nye venner, men hvad nu, hvis de ikke vil?

- Shake

Jeg er ret forelsket i en pige, men er totalt genert og tør ikke rigtigt at tage kontakt. Vi ses tre gange om ugen til træning, og gennem fælles venner har jeg hørt, at hun måske er lidt vild med mig, men det gør mig faktisk bare mere nervøs.

Hvad nu hvis det ikke er rigtigt? Så er det mega pinligt, og jeg kan ikke vente på, at hun muligvis ville tage kontakte. Den rigtige mand tager jo kontakt, og hvis ikke jeg tager det første skridt, tror jeg, at mine venner vil drille mig med, at jeg er en tøs. Så hvad skal jeg gøre?

- Den forelskede

Jeg går i I.G på gymnasiet, er 18 år og dermed op til to ældre end mine klassekammerater, da jeg både har været på efterskole og på udveksling. Det virker som om, at drengene er lidt bange for mig, fordi jeg er ældre, men jeg føler mig slet ikke som en 18-årig, og jeg tror, at jeg opfører sig som en 16-årig.

Min ekskæreste går også i I.G, og vi var sammen i et halvt år. Når vi var sammen alene hjemme hos en af os, var han den sødeste, men det sekund vi var ude, lod han som om, at vi ikke kom sammen. Han er et år yngre end mig, og han sagde direkte, at han syntes, at det var flovt at være sammen med en, der var ældre end ham.

Mine venner spørger mig altid til råds, og jeg sætter virkelig stor pris på mine venner, men jeg kunne også rigtig godt tænke mig ikke altid at være hende, de spørger til råds. Jeg vil faktisk bare rigtig gerne have venner, som ser mig og ikke min alder.

- “Den gamle”

Jeg er en syttenårig dreng, der for at være helt ærlig, føler sig helt ekstremt ensom. Det hele startede faktisk allerede i 3. eller 4. klasse, hvor jeg flyttede skole, og her fik jeg ingen venner, så jeg flyttede skole igen i 5. klasse, og her fik jeg heller ikke nogen venner, men mine forældre ville ikke have, at jeg skulle flytte skole igen, så jeg gennemførte 9. klasse på den her skole.

Jeg er lige begyndt i tiende, og her har jeg kun fået én ven... Sidste år faldt jeg og brækkede mit ben, og det er ikke vokset ordentligt sammen, så jeg kommer højest sandsynligt til at halte resten af mit liv, og det er vildt pinligt. Jeg tror, at andre er flove over at blive set sammen med mig, når jeg kommer gående, og der er da aldrig nogle piger, der vil finde sammen med en, der halter. Jeg har også mange smerter, så jeg kan heller ikke rigtig dyrke sport, og så er jeg bange for, at jeg bliver overvægtig og totalt usexet i pigernes øjne. Kan jeg ikke få noget hjælp?

- Den ensomme

Jeg er simpelthen så ked af det... jeg tror ikke rigtigt, at der er nogen, der kan lide mig. Jeg føler mig overvægtig, og det ved jeg godt, kan medføre, at andre ikke har lyst til at være venner med mig. Jeg skammer mig ret meget over min vægt, og når jeg er til fest, holder jeg mig for mig selv, og jeg kommer aldrig ud at danse. Jeg føler nemlig, at alle ville se på mig.

Den ene gang. jeg vovede mig til at danse, blev det for flovt for mig, så jeg strøg udenfor og blev vildt ked af det, og så kom der en sød fyr og spurgte, om jeg ville med ind igen, men jeg sagde nej, fordi jeg ved jo, at ikke kan lide mig, men kun gør det for at være høflig.

Hvordan kan jeg mon få hjælp?

- Den usikre

Jeg er en ung mand, der af mine venner får at vide, at jeg ser godt ud, selvom jeg føler mig lidt for svag. Jeg har kysset og været sammen med en del piger, og efter mit indtryk også flere end mine venner, men pigerne siger mig ingenting.. Og jeg oplever, at jeg bliver mere betaget af drenge end af piger.

Jeg tør og kan ikke rigtigt sige det til nogen, da jeg måske vil blive drillet ved at være homo- eller biseksuel. Hvad skal jeg gøre? Jeg skammer mig også over ikke bare at kunne være ærlig... hvorfor skal seksualitet være tabu?

- Den betagede

Jeg er ung kvinde med forældre, der på ingen måde er glade. Måske ville de have bedst af at blive skilt. De skændes hele tiden, og det har de gjort hele min opvækst.

Min mor drikker rigtig meget og hun skælder altid ud. Det er meget ubehageligt! Fordi min mor drikker, har vi heller ikke særligt mange penge, og ofte bliver jeg nødt til at give min far en ret stor del af min løn fra mit fritidsarbejde for, at vi kan få mad hele måneden.

Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal gøre, eller hvem jeg skal gå til. Jeg skammer mig meget og tror ikke, at jeg har nogle venner, der vil kunne forstå det. Jeg forsøger at skjule det ved at sige, at jeg ikke kan være sammen hjemme hos mig, og hvis mine venner foreslår, at vi skal gå på café, føler jeg ikke, at jeg kan sige ja, da jeg jo skal aflevere min løn hjemme hos min far. Derfor ender jeg ofte med at være ret isoleret, og det gør mig ked af det. Jeg har i øvrigt en søskende, som er yngre end mig, som jeg er meget bekymret for. Kan lærerne måske hjælpe os?

- Den bekymrede

Jeg er en ung kvinde, der er kæreste med en fyr, der er lidt ældre end mig. Vi har været sammen et stykke tid, men nu vil han slå op med mig, fordi han ikke synes, at vores sex er særligt god.

Jeg er generelt usikker, og alt det med intimitet er stadig ret grænseoverskridende for mig. Jeg er ked af, at han vil slå op med mig, fordi jeg holder meget af ham, men måske skal vi ikke være sammen, når nu han ikke accepterer mig.

Hvad skal jeg gøre? Skal jeg bare gøre de ting, han synes, vi skal, så vi fortsat kan være kærester?

- Den forvirrede

Jeg er en ung mand, der har været min kæreste utro.

Jeg har ikke fortalt det til nogen, og jeg skammer mig helt vildt. Min kæreste og jeg har været sammen i et år, og vi elsker virkelig hinanden, men hen over sommeren var vi begge ud og rejse med vores familier. Jeg var i byen med min bror den ene aften, og jeg endte med at kysse med en anden.

Min bror siger, at jeg ikke skal fortælle det til min kæreste, jeg synes, at jeg skylder hende det. Jeg vil ikke miste hende, da jeg elsker hende meget højt, og det kys betød ingenting! Jeg har ikke sagt det til mine venner, da jeg skammer mig, og jeg frygter, at de vil udskamme mig eller gør mig endnu mere forvirret.

- Den utro

Jeg er simpelthen bare helt vildt ked af det, og jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op, da alle er i sorg.

Jeg er vokset i en meget skøn familie, og vi har boet i familiekollektiv altid. Jeg har altså boet med mine bedsteforældre og forældre. Min mormor døde, da jeg var ti, så det har været min morfar, far, mor og mig så længe, jeg kan huske.

Men meget pludseligt døde min far af en hjerneblødning i efterårsferien, og så tre uger efter døde min bedstefar af et hjertestop. Min mor og jeg er begge dybt ulykkelige, og jeg føler, at jeg skal være der for hende, selvom jeg også er helt vildt ked af det.

Jeg savner dem begge meget! Derudover føler jeg mig generelt meget ensom, og jeg har svært ved at knytte mig til andre mennesker.

- Den, der har mistet

Jeg overtænker rigtig meget, det har jeg gjort i virkelig lang tid, men på det seneste er jeg begyndt at tro, at jeg har angst. Nogle gange har jeg svært ved at falde i søvn om aftenen, fordi jeg ikke kan lade være med at tænke. Det er både om ting, der er sket i løbet af dagen, men det er også om alle de fejl, jeg har begået, og ting jeg har gjort for lang tid siden. Udover det, så er jeg altid bange for at sige noget forkert foran mine venner eller i min skole. Og det er hvad end, det er. Når jeg siger noget, som jeg mener, er forkert, kan jeg mærke, at jeg får det fysisk dårligt. Jeg begynder at svede meget, får hurtig hjertebanken og ofte har jeg det også som om min hals snører sig sammen, og dermed bliver det svært for mig at trække vejret.

Jeg er også meget opmærksom på mine venner, da jeg frygter, at de vil forlade mig. Jeg analyserer hele tiden. Det kunne for eksempel være hvis nogle vælger at gå sammen i grupper uden mig. Jeg er dårlig til at tage beslutninger og er bange for at vælge forkert.

Jeg føler mig også stresset, også selvom jeg måske ikke har så mange grunde til at være stresset. Jeg presser mig selv meget når det kommer til skole og karakterer. Jeg har lige fået et arbejde, og selvom jeg ikke har mange vagter, så stresser det mig temmelig meget.

Jeg har overvejet at prøve at gå til psykolog, men det finder jeg også skræmmende. Så skulle jeg jo nok fortælle det til mine forældre, og så er jeg bare for, at mit problem ikke er stort nok til en psykolog.

Mange hilsner

- Overtænkeren

Til idræt, så løber de fleste andre bare hurtigt gennem bruseren og skynder sig herefter at få håndklæde om sig, så de kan komme i deres tøj igen.

Jeg finder idræt rigtig sjovt, hvorfor jeg altid er meget aktiv og sveder en del. Jeg bader altid grundigt bagefter og vasker både mine bryster og de andre private dele.

Men kan se bruserne fra omklædningsrummet, og jeg har flere gange hørt de andre hviske om mig. Faktisk har de kaldt mig "hende, der rør ved sig selv". Jeg synes dog, at det er uretfærdigt. Jeg kunne aldrig finde på at onanere foran andre.

Men jeg synes ikke, at det er rart at svede, og så synes jeg, at det er klamt ikke at have ordentlig hygiejne! Men jeg kan ikke lide at blive hvisket om.

Skal jeg bare løbe gennem bruseren, som de andre, eller skal jeg ignorere, at de hvisker?

- Den svedende

Jeg skriver, da jeg er ulykkelig over at blive drillet i skolen. Jeg er en ung kvinde, der er startet et nyt sted. Da jeg startede på skolen, var alle rigtig søde imod mig, men da der var gået et stykke tid, begyndte alle at drille mig, og det er de bare fortsat med. Det er alt fra irriterende ord om mig og om minoriteter generelt, men også lige at give et lille skub eller hviske om mig, mens jeg er der.

Jeg har ikke sagt det til mine lærere, da jeg ikke vil sladre, og jeg frygter også, at det bare bliver værre. Jeg må ikke skifte skole for mine forældre, da jeg jo lige er startet.

Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal gøre. Nogle gange er jeg helt nervøs for at komme i skole.

- Den drillede

Jeg er virkelig i tvivl, om jeg er det rigtige sted. Jeg vil gerne være tømrer og er sikker på, at jeg kan blive virkelig god til det. Jeg elsker at bruge min krop, at arbejde med træ og at bygge. Der er nærmest ikke noget federe end at se de ting, jeg har været med til at skabe, blive til brugt.

Men jeg tror, at jeg skuffer mine forældre ved at blive tømrer. De har begge lange videregående uddannelser og synes helt sikkert, at jeg skulle tage mig en anden uddannelse og bruge min hjerne, som de siger. Men man bruger jo sin hjerne hele tiden, når man bygger, og det uddannelsessnobberi, der er omkring håndværksfagene og de lange og mellemlange uddannelser, kan jeg slet ikke klare. Det virker så dumt!

Jeg har endda prøvet, at der var en pige, der ikke gad snakke med mig i byen, da hun fandt ud af, at jeg vil være tømrer. Jeg føler, at jeg skal forsvare og forklare, at jeg vil være tømrer og ikke alt muligt andet, og det irriterer mig helt vildt.

Skal jeg stoppe og begynde på noget andet? Så skal jeg ikke konstant forsvare og forklare mig selv og ikke føle, at jeg skuffer min familie.

- Tømreren

Kan man slå op med en ven?

Jeg har lige siden, jeg var helt lille haft en ven, som jeg er begyndt at blive mere og mere fjern fra. Han lyver mig op i ansigtet, holder ikke vores aftaler og er generelt bare ret anstrengende at være sammen med, men jeg føler heller ikke, at jeg kan afslutte et venskab med et menneske, jeg har kendt, siden jeg var to år. Måske er vi bare vokset fra hinanden?

- Den tvivlende

Jeg frygter altid, når vi får karakterer, fordi jeg meget ofte ligger i midten, og der er flere i min klasse, der får højere karakterer! Det er dejligt for dem, og jeg er egentlig også helt fint tilfreds med mine karakterer, men jeg føler altid en skam over ikke at få de højeste karakterer.

Det er som om, at man er mere værd, hvis man får høje karakterer. Jeg har endda prøvet at lyve om mine karakterer for at passe ind, da jeg frygtede, at de andre ville tænke, at jeg var dum eller forkert, når nu jeg ikke kunne få mere end middelhøje karakterer.

Jeg synes, at det er ærgerligt, at vi dømmer og måler hinanden ud fra karakterer, men jeg ved ikke helt, hvad jeg skal gøre.

- Karakteren

Jeg føler, at man skal være ekstrovert for at være noget i fællesskaber. Jeg er generelt meget introvert og nyder ro og siger ikke super meget, når jeg er sammen med andre på min alder.

Det er som om, at hvis man fylder meget og bare taler, så får man flere venner. Jeg vil også meget gerne tale, men jeg fylder ikke naturligt i et rum og så ender jeg altid som en flue på væggen.

Det gør mig ked af det, da det er som om, at andre ikke spørger ind, fordi jeg ikke selv tager en plads i fællesskaber. Jeg har endda oplevet flere gange, at andre bare afbryder mig og taler hen over mig. Er ekstroverte bare sejere end introverte? Og hvorfor skal alle altid tale om sig selv?

- Den introverte

Jeg er bange for, at mine venner afslører min maske.

Når jeg er sammen med mine venner, lader jeg altid som om, at alt er godt; at jeg er ovenpå, kan sove om natten, og at mine forældre har det godt.

Men i virkeligheden har jeg det virkelig dårligt, og jeg tror, at mine forældre skal skilles. Jeg tør ikke vise dem, at jeg har det skidt, fordi hvad nu hvis de så ikke vil være venner med mig? Det er bare nemmere at lade som om, at alting er okay.

- Hende med masken

Jeg er så ulykkelig. Lige siden jeg blev født, har jeg altid haft det underligt og forkert i min egen krop, og jeg har aldrig følt mig tiltrukket af piger. Jeg har altid været tiltrukket af andre drenge, og inderst inde haft lyst til at være en pige. Jeg bliver også tit drillet med at have både pigehænder og -ben og flere gange har jeg forsøgt at lade mit hår vokse. Jeg har lyst til at tage kjole på, men det ville nok bare forstærke det hele.

Det er rigtig slemt, når vi skal i bad efter idræt, fordi jeg mest har lyst til at gå i pigernes omklædningsrum, og da de andre drenge driller mig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Det er som om, at ingen forstår mig. Kan man gå til lægen uden sine forældre? De vil slet ikke høre til om noget og synes, at jeg helt vanvittig. Kan en psykolog mon hjælpe?

- Den, der vil være noget andet

Jeg er så ked af, at jeg behandles anderledes end mine hvide venner. Jeg har rødder i Tyrkiet og derfor en mørkere hudfarve end resten af min klasse. Jeg oplever ofte, at jeg bliver behandlet anderledes end mine venner. For eksempel må de komme ind på diskoteker, jeg ikke må komme ind på, selvom vi ankommer sammen. Derudover er der mange på min skole, der "for sjov" siger mange grimme ting om mennesker fra Mellemøsten. Jeg kan ikke rigtigt sige stop til det, da de bare siger, at det er for sjov, og at de ikke mener det. Men det gør mig ked af det, og jeg kan også se, at det påvirker min lillesøster, der går i I.G.

Hvad skal jeg gøre? Nogle lærere hjælper, men det er desværre ikke alle. De siger, at vi selv må finde ud af det.

- Ham med den mørke hud

